

Într-o lumea prea săracă

Luca Daniel

Azi, pădurea mea iar pleacă
pe un drum în altă lume,
Frunzele vrea să-și găsească
printre vreascuri fără nume.
Înserări uitate-n clipe
plâng cu adieri domoale,
Zori lăsați atât de-aproape
trec pe drumuri de petale.

Mă ridic să-ți rup o rază
din poemul meu descult,
Adormită într-o frază
tu visezi floarea de colț.
Nici o umbră nu vorbește
de iubiri sau de tristeți,
Amintirea-mi viscolește
anii primei tinereți.

Mor pe câmpuri maci uciși
între coasele flămânde,
Ochii mei rămân închiși,
când lacrima lor te-ascunde.
Mâna ta catifelată,
ca o boare care pleacă,
Strânge dorul de-altădată,
într-o lumea prea săracă.

Un pian pășește-noapte
peste melodia noastră,
Valuri vin tot mai sărate
lângă flori de mare-albastră.
Spre iubirea mea pierdută
fără de cărări și drum
Treci ca o necunoscută,
lăsând poze-ntr-un album.